

het visserijblad

Vrijdag 12 september 1975 — Nr. 37

GEMEENTE KOKSIJDE
BIBLIOTHEEK VISSERIJMUSEUM
OOSTDUINKERKE

ABONNEMENTEN : BINNENLAND 1 JAAR 1000 FR. — 6 MAANDEN 500 FR. — 3 MAANDEN 250 FR. — BUITENLAND 1100 FR. — HOLLAND 70 GULDEN — REDAKTIE, BEHEER, PUBLICITEIT EN DRUKKERIJ : H. BAELS-
KAAI 30, OOSTENDE — TEL 70.77.13/70.77.14 — P.C.R. 41.89.87 — H.R.O. 25202 — DIREKTEUR P. VANDENBERGHE

BESPREKINGEN TE REYKJAVIK DE VISSERIJ OP IJSLAND EN DE UITBREIDING VAN DE TERRITORIALE WATEREN

Het is dus maandag dat een Belgische afvaardiging te Reykjavik besprekingen zal voeren met de IJslandse regering omtrent de rechten van België, de voorgenomen maatregelen van IJsland de 50 mijlszone tot 200 mijl uit te breiden en de EVENTUELE zogezegde gunstmaatregel ten onzen voordele binnen bepaalde zones.

De afvaardiging wordt geleid door de Belgische ambassadeur Harford, die voor ons in Noorwegen en IJsland steeds België vertegenwoordigt.

Hij zal bijgestaan worden door de heer Janssen, een ambtenaar van de Europese Economische Diensten in Buitenlandse Zaken, hoofdinspecteur Karel Michiels van het Ministerie van Landbouw, de heer Van Roose, sekretaris van de Bedrijfsraad voor Zeevisserij en een afvaardiging van de Belgische reders.

Het is elkeen bekend dat het huidig akkoord BINNEN de 50 mijlszone te vissen op 15 november definitief ten einde loopt.

Door de IJslandse ambassadeur werd deze week een soort memorandum uitgegeven waarin het zijn houding verrechtvaardigt en de redenen opgeeft, waarom thans de verboden zone tot 200 mijl wordt uitgebreid.

We kunnen de argumenten er in opgesomd, niet aanvaarden, omdat geen enkel land het recht heeft, bepaalde zones buiten die internationaal vastgelegd, als de zijne te aanzien.

In ons hoofdartikel die de zienswijze van Nederland weergeeft, hebben de Nederlanders hierop terecht gewezen en we kunnen hen daarin volgen.

Het is dus verkeerd deze week in sommige dagbladen te zien schrijven dat we op bedeltocht naar Reykjavik gaan.

En het is nog verkeerder voor Engeland en Duitsland evenals voor België, afzonderlijk te gaan onderhandelen met het oog afzonderlijke akkoorden te gaan afsluiten.

In dat opzicht zal België aan het kortste eind trekken, wanneer de besprekingen mislukken en zullen Duitsland en Engeland zich niet laten afslachten, en nog veel minder gaan bedelen.

Na de 3 mijlszone op 6, dan op 12 en 50 te hebben gebracht, menen we dat men ver genoeg gegaan is en dat nu het ogenblik is gekomen om strak en dus hard te zijn, willen we niet, en ook de ganse visserijgemeenschap, meer en meer aan willekeur van de ene of andere staat overgeleverd worden ?

Want wat blijft er dan nog over van een Europese Economische Gemeenschap ? Wie heeft het recht zich zo maar ganse buitenzeeën toe te eigenen ? Waarom zijn er akkoorden en wat kan gedaan om een land als IJsland, dat economische behoeften heeft, op een andere wijze te helpen, dan het zo maar toe te laten zelf wetten te stellen dat het niet gerechtigd is te doen ?

Wachten we dus af en hopen we dat het tot geen ernstige geschillen komt en onze ambassadeur, die de zaken goed kent, zich niet zal laten bedotten, door mensen die thans menen Europa de wet te moeten stellen.

P. VANDENBERGHE

HOLLANDS VISSERIJBEDRIJF EIST TEGENMAATREGELLEN TEGEN DE IJSLANDSE MACHTSPOLITIEK

Zoals men weet heeft de IJslandse regering op eigen handje besloten vanaf 15 oktober het verbod uit te vaardigen nog binnen de 200 mijlszone door vreemden te laten vissen, alsof de zee naar willekeur zo maar mag ingepalmd worden.

We begrijpen heel goed dat beschermende maatregelen noodzakelijk zijn, maar dan op internationaal vlak en niet naar willekeur zoals het nu meer en meer het geval wordt.

Het Hollands blad «Visserijwereld» van vorige week, komt heftig tegen deze willekeur op en met reden.

We kunnen onze konfrater, waarvan de vissers nochtans niet op IJsland varen, daarin gelijk geven, hoe soepel men ook moge zijn. Eerst was het de driemijlszone, daarna de zes mijl en dan de 12 en 50 mijlszone. Maar nu gaapt men nog veel verder en wil men de 200 mijlszone alleen voor eigen visserij houden.

Dit is onaanvaardbaar en daartegen dient in Europees verband opgetreden.

WAT DE VISSERIJWERELD DAAROVER SCHRIJFT

Na reeds tweemaal eerder tot een eenzijdige uitbreiding van de visserijgrenzen te zijn overgegaan, heeft IJsland op 15 juli van dit jaar voor de derde maal voor een hoogst onaangename verrassing gezorgd.

Het begon na de tweede zeerecht-konferentie in Genève, waar het voorstel tot algemeen instellen van een visserijzone van 12 mijl juist niet de vereiste meerderheid haalde. Dit verhinderde de IJslanders niet om zich toch een 12 mijlszone toe te eigenen. Vervolgens werd deze zone een viertal jaren geleden uitgebreid tot 50 zeemijlen onder het motief, dat dit noodzakelijk was ter bescherming van de visstapels en mede omdat IJsland economisch in zo sterke mate van de visserij afhankelijk was. En tenslotte kwam in juli van dit jaar de aankondiging, dat half oktober a.s. een visserijzone van 200 zeemijlen zal worden ingesteld. Een nieuw

argument daarvoor is uiteraard niet te vinden, want de derde zee-recht-konferentie sleept zich nog steeds voort en daarom werd wederom gebruik gemaakt van de volstrekt ongefundeerde bewering, dat het geschiedt ter bescherming van de visstand.

IJsland, tijdens de tweede wereldoorlog onafhankelijk geworden van de Deense Kroon, heeft op deze wijze een aantal daden gesteld, die een mogendheid zich in de zwartste tijd van het koloniale verleden nauwelijks ongestraft had kunnen veroorloven. Door de veelvuldige overtredingen van het internationale recht zijn wij echter zo afgestompt, dat er, afgezien van de Westeuropese visserijbladen, nauwelijks enige aandacht aan wordt besteed. Waarom zou men zich in een wereld, waar bruto wereld aan de orde van de dag is en dat men accepteert als iets, waarmee men moet leren leven, druk maken over wat vis rond IJsland.

EIGENBELANG

Wanneer het internationale recht met voeten wordt getreden, dan geldt alleen nog maar het eigenbelang. Dat blijkt ook duidelijk uit de wijze, waarop de Nederlandse pers het bericht betreffende de IJslandse daad opnam, namelijk met als enige commentaar dat de Nederlandse visserij er geen direkte schade van zou ondervinden. Kortzichtiger kan het natuurlijk niet. Weliswaar is het juist, dat Nederlandse schepen niet in de wateren rondom IJsland vissen, maar de gevolgen van deze IJslandse 200 mijlszone zullen er voor

(Vervolg blz. 2)

Moet VOZOR nog bestaan ?

Tengevolge van omstandigheden onafhankelijk van onze wil moest het artikel gevolg van een parlementaire vraag van de heer Ramaeckers tot volgende week uitgesteld worden en komen we hierop zeker terug.

De redaktie

HOLLANDS VISSERIJBEDRIJF

(Vervolg van blz 1)

onze visserij niet minder schadelijk om zijn. IJsland ligt nu eenmaal temidden van rijke visserijgebieden, waarin van ouds ook vele niet IJslandse schepen vissen. Deze schepen worden nu steeds meer naar het zuiden gedrongen en belanden daardoor in de Noordzee en aangrenzende wateren, waar sinds kort vanwege de overbevissing strenge kwoteringen gelden, zodat een grote visserijintensiteit daar tot een snellere uitputting van het toegestane kwotum zal leiden. Dit is een zeer ernstige zaak, temeer omdat de kwotering er tot heden nog niet heeft geleid tot een prijsverhoging van de verschillende vissoorten op de visafslagen. Gevoelig kan dan ook worden gekonstateerd, dat de crisissituatie in de Westeuropese visserij door de IJslandse daad zal worden versterkt.

Er is echter nog een ander aspect, dat op de duur nog grotere schade zal berokkenen. IJsland is niet het enige land in het Noordelijk gedeelte van de Atlantische Oceaan, dat probeert over te gaan tot een 200 mijlszone. De Verenigde Staten en Canada, Noorwegen en Groot-Brittannië zijn evenzeer voorstanders van een bredere visserijzone en maar al te gemakkelijk kan het IJslandse voorbeeld navolging vinden. Overigens is het waar, dat deze vier landen in het verleden hebben getoond zeker niet zo lichtvaardig eenzijdige aktes te zullen ondernemen, als IJsland. De houding van IJsland is geheel te verklaren uit de strategische ligging, waardoor het voor de Amerikanen als militaire basis van grote betekenis is. Doch dit is een bewijs temeer, dat het hier louter gaat om machtsverhoudingen, waarbij het recht tot een toekomstigheid wordt.

Maar hoewel Groot-Brittannië en Noorwegen meer gevoel voor rechtsregels bezitten, toch blijft het feit, dat er in bepaalde delen dezer landen een grote of overwegende vissersbevolking is. Dat zijn dan vooral kustvissers, die er evenals de IJslanders een groot voordeel in zien andere vissers van hun kusten te weren en die in beide landen een sterke politieke factor vormen. Vandaar dan ook eisen, zoals die van de Schotse vissers om de visserijgrenzen tot 50 zeemijlen uit te breiden. In een discussie heeft premier Wilson onlangs tegenover de vissers van de Shetlandse eilanden verklaard, dat gezien de internationale verhoudingen Groot-Brittannië, niet tot een eenzijdige invoering van een visserijgrens van 50 zeemijlen kan overgaan. De Engelsen schijnen dan ook meer te denken aan een internationale kwotering, waarbij aan de kuststaat 'n groter kwantum wordt toegekend. Maar wat er na de IJslandse beslissing elders onder politieke druk nog kan gebeuren valt moeilijk te voorspellen.

TEGENMAATREGELN

Eén ding is zeker. Wanneer de Westeuropese anden deze nieuwe schending van het internationale recht door IJsland over hun kant laten gaan, dan valt er voor de toekomst van hun eigen visserij weinig goeds meer te verwachten. Indien de regeringen van de Westeuropese visserijlanden inderdaad

waar willen maken wat zij altijd zeggen, namelijk dat zij in hun visserij een belangrijke tak van bedrijf zien, dan zullen zij gedwongen zijn beschermende maatregelen te nemen. Deze maatregelen zullen in de eerste plaats op het handelspolitieke terrein moeten liggen. Want het kan onder geen beding worden toegestaan, dat de IJslanders hun visserijgebied met uitsluiting van anderen uitbreiden en dan vervolgens het gevangen produkt mogen aanvoeren op de markten van de schepen, die een verbod hebben gekregen om rond IJsland te vissen. Dat betekent dat IJslandse vis moet worden geweerd, zolang de 200 mijlszone blijft bestaan.

De EEG zal als belangrijk importgebied voor IJslandse vis haar oude uitgangstelling moeten handhaven, namelijk dat wie vrij in de EEG-markt wil afzetten ook de vrijheid van de zee voor de visserij van anderen zal moeten erkennen. Gebeurt dat niet, dan zal allereerst de aanvoer binnen de EEG door IJslandse schepen moeten worden verboden. Daarin zou gevoelig nog de steun van de vissers kunnen worden gevraagd om te weigeren IJslandse schepen te lossen. In West-Duitsland en in Groot-Brittannië is dat al bij verschillende gelegenheden gebeurd.

Maar daartoe moet het niet beperkt blijven. In de gehele EEG zal tot een importverbod van IJslandse vis moeten worden overgegaan en een boycot van IJslandse schepen als antwoord op de flagrante schending van de internationale verhoudingen.

Tegenover de machtspolitiek, waarvan de IJslanders zich bedienen, zullen tegenmaatregelen moeten worden getroffen, die eveneens op macht zijn gebaseerd.

Er is nog een tweede maatregel, die zal moeten worden genomen naast het invoer- en aanvoerverbod van IJslandse vis. Wij denken daarbij aan de kwoteringsmaatregelen, die binnen het kader van de noord-oost-atlantische visserijkonventie worden genomen. Wanneer een land zogenaamd ter bescherming van de visstand zijn visserijgrenzen eenzijdig uitbreidt, dan dient het gevolg daarvan te zijn, dat bij een internationale kwotering aan een dergelijk land zijn kwotum wordt onthouden en over andere landen wordt verdeeld. Om een praktisch voorbeeld te geven: bij de toekomstige verdeling van het haringskwotum van de Noordzee dienen de IJslanders van een kwotum te worden uitgesloten en bij de internationale controle zal daarop nauwlettend moeten worden toegezien. Daarmede zal dan tevens een einde komen aan de absurde vertoning dat een land als IJsland in de afgelopen maanden bijeenkomst in Londen tegen stemde inzake de kwotering van haring in de Noordzee. Dit is des te bespottelijker, omdat met name IJsland één van de hoofdschuldigen is van het uitroeien van de Atlantico-Scandische haring en daarna medelichthig was aan de sterke overbevissing van haring in de Noordzee.

Ongetwijfeld zijn bovenstaande maatregelen zeer vergaand, maar het is dan ook volstrekt onaanvaardbaar, dat de gehele Westeuropese visserij zich door IJsland zou laten ringeloren. Landen, die dit soort machtspolitiek bedrijven zijn slechts gevoelig voor op macht berustende tegenmaatregelen. En daarom zal deze zaak zo spoedig

mogelijk in de Europese Commissie als ook in het kader van de Noord-Oost-Atlantische visserijkonventie aan de orde moeten worden gesteld, opdat IJsland weet wat het te wachten staat, wanneer het half oktober overgaat tot een 200 mijlszone.

Tot daar «De Visserijwereld».

Als zekere pers in Nederland meent dat de Nederlandse Visserij daardoor geen direkte schade zal ondergaan, dan kennen zij er niets van.

Wat zullen de andere schepen die daar visten en het nu niet meer kunnen, dan wel doen?

Eenvoudig de visserijgronden gaan bevissen, waar nu de Nederlanders zitten.

Is het dat wat die journalisten

verlangen, die van de ganse zaak niets begrijpen?

En wat dan met de kwotering? Hoelang zal men in de Noordzee kunnen vissen?

Wij kunnen de visie van dit blad slechts bijtreden. Weliswaar worden er door Duitsland, Engeland en België afzonderlijke besprekingen gevoerd. Maar of die wijze van werken, voor alle drie zo gelukkig is, valt te betwijfelen.

Het is een bewijs van zwakte. En wat blijft er dan nog in huis van die Europese solidariteit? Waar gaat het heen als elk land naar willekeur begint te beslissen over wateren welke nooit hun eigendom zijn geweest en kunnen worden, zonder een internationale goedkeuring van de partners, die evenveel recht hebben als zij.

P.V.

De reorganisatie van de visserij in Frankrijk

De crisis in de visserij in Frankrijk heeft in de laatste maanden geleid tot talrijke besprekingen tussen de producentensektor en de regering.

De toestand is nu zo, dat de kleine visserij zich nog zelf kan redden, hetgeen in de huidige situatie onmogelijk is en wordt voor de grote, verre en voor de industriële visserij. Men gaat er dus van uit dat in deze sektor de visserij moet herdacht worden. Er wordt in ieder geval aangenomen dat de periode van de nieuwkonstruktie voorbij is en dat men zich nu vooral met de herinrichting van de bestaande visserij moet bezig houden. De regering en het producentenschap kwamen tot volgende besluiten:

- 1) Herstructurering van de bestaande ondernemingen in de zin van een vertikale rationalisatie.
- 2) Herbestudering van de bestaande boordoutillage, uitrusting en apparatuur en van de aanwending hiervan.
- 3) Opvoering van de visserij in onderbeviste zones als wisseloplossing voor de opgelegde beperkingen in overbeviste zones.

De heer Chapon, staatssecretaris van Zeevezen zal met het producentenschap hierover een laatste onderhoud hebben en zal nadien een sfaardiging van de syndikaten ontvangen, die eveneens willen betrokken worden in de besprekingen.

Voor de heer Chapon komt het er in de eerste plaats op aan te zorgen, dat de bestaande ondernemingen niet verdwijnen en dat ze minstens de bestaande crisis doorhalen. Verscheidene onder hen vroegen ten andere reeds uitstel van betaling aan. Wat dit laatste betreft, wenst de heer Chapon hier geen algemene maatregelen te nemen, maar geval per geval te laten onderzoeken door zijn administratie. Verder voorziet de staatssecretaris besprekingen te Brussel voor het aanpassen van sommige reglementen en tot het komen van een waarachtige gemeenschappelijke visserijpolitiek. Hetgeen onder meer voor de producenten moet leiden naar een inkomst die

de rentabiliteit van de uitbatingen moet verzekeren met daarbij een herziening van de invoerbepalingen uit Derde Landen. Op nationaal vlak zal een politiek bepaald worden om het verbruik te stimuleren, terwijl eveneens te Brussel op een verhoging van de opvangprijs zal aangedrongen worden samen met nog andere maatregelen. Gezien de crisis in de visserij alle landen van de Europese Economische Gemeenschap heeft bereikt, meent men te Parijs, dat het niet zo erg moeilijk zal zijn Brussel te overtuigen.

Voor een herinrichting en versteviging van de nationale franse markt werd een interprofessioneel orgaan opgericht die zal geroepen worden om in de marktorganisatie en marktregeling effectiek tussen te komen. Dit orgaan zal onder andere ook aan visplanning, aanvoer en marktregeling doen en als tussenschakel voor Brussel dienen. Hiervoor moet dit orgaan natuurlijk over een financiële autonomie beschikken die voorlopig en als vertrekbasis ruim 350 miljoen B. fr. zal bedragen, waarvan 230 miljoen ter beschikking gesteld door de regering via de begroting van Zeevezen en 120 miljoen die door de betrokken sektor, producenten, handel en visverwerkende nijverheid zal aangevuld worden.

Eens temeer een aanwijzing voor onze Belgische Organisaties en de Regering.

TIJDSCHRIFTEN „NAUTILUS”

Het septembernummer van Nautilus, maandblad van het Kon. Belg. Zeemanscollege is verschenen en is verkrijgbaar in Noordzee Boekhandel, Vindictiveaan 20 Oostende. Prijs 50 fr en bevat benevens allerlei inlichtingen een belangrijk artikel over het niveau van gerevaloriseerd zeevaartonderwijs, een artikel over de onderzoeksaanpak voor de scheepvaart en de gewone rubrieken.